

Bijlage VWO

2024

tijdvak 1

Nederlands

Tekstboekje

Ga verder op de volgende pagina.

Pulp in het Nederlandse leesonderwijs?

Tekst 1 Fastfood voor jonge lezers: de schadelijke promotie van pulp in het onderwijs

(1) Wat hebben we nodig om ontlezing een halt toe te roepen? Mooie verhalen natuurlijk, maar ook ‘mooie lezers’. De term is van jeugdboekenauteur Benny Lindelauf. Hij bedoelt lezers die een verhaal betekenis kunnen geven, lezers die daar scholing in hebben gehad. Van zulke mooie lezers zijn er steeds minder.

(2) 44 procent van de Nederlandse jongeren zegt lezen niet leuk te vinden of er zelfs een hekel aan te hebben, zo blijkt uit onderzoek van Stichting Lezen. Dat zijn er meer dan in onze buurlanden, en niemand begrijpt waarom juist in Nederland de ontlezing zo hard stijgt. Helaas maakt de overheid ook geen geld vrij om daar serieus onderzoek naar te doen.

(3) In plaats daarvan investeert ze in leesbevorderingscampagnes. Waarom sorteren die nu niet het gewenste effect? Wie zich daarin verdiept, begrijpt al snel waarom de leesmotivatie laag is. De campagnes die gericht zijn op leesbevordering sturen op ‘leesplezier’, vanuit de gedachte dat op plezier vanzelf leesmotivatie volgt.

(4) Daarom is besloten dat in de Jonge Jury-campagne jongeren zelf kiezen welke boeken ze nomineren en bekronen. De Jonge Jury, die jaarlijks 180.000 leerlingen in de onderbouw bereikt, wordt betaald door Stichting Lezen, ondersteund door het Nederlands Letterenfonds en uitgevoerd door Passionate Bulkboek, een organisatie die zich

‘dé leesspecialist in voortgezet onderwijs’ noemt.

(5) Leerlingen van twaalf tot vijftien jaar kiezen de boeken voor de shortlist aan de hand van een groslijst van uitgevers, zonder instructie, richtlijn of een voorselectie door opvoeders of leraren. Het is verontrustend dat hun keuze vervolgens leidend wordt in een campagne die wordt betaald met overheids geld. Het is alsof je kinderen de supermarkt instuurt met de opdracht te kopen wat ze lekker vinden en datgene waarmee ze naar buiten komen, opdringt aan alle kinderen van het land, onder het mom van ‘gezond eten’. Nederland zou zijn eigen cultuuronderwijs serieuzer moeten nemen.

(6) Dit jaar brachten 10.000 kinderen een stem uit voor de Jonge Jury-prijs. De winnaar die woensdag 9 juni bekend wordt, zal met zekerheid een pulpboek zijn. Wat bedoelen we met pulp? Dat is niet hetzelfde als lektuur. Er zijn genoeg redenen om zwakke of onwillige lezers aan te moedigen door ze, pakweg, een spannende jeugdroman van Lydia Rood te laten lezen of de biografie van Wim Kieft.¹⁾

(7) Maar wat de Jonge Jury propageert, is van een ander kaliber. Het zijn verhalen die seksistisch en racis tisch denken bevestigen, de lezer alleen van kick naar kick jagen.

Verhalen die stilistisch, inhoudelijk, cultureel en moreel armoedig en

zelfs schadelijk zijn. We analyseerden de shortlist van dit jaar en alle winnende titels van de afgelopen tien jaar, waarvan er zeven werden geschreven door één auteur: Mel Wallis de Vries. Een lettergrepige titels, dramatisch-realistische foto's op de voorkant en kekke elastieken buikbandjes moeten de jonge lezer verleiden: *Klem*, *Wreed*, *Vals* of *Shock* heten haar boeken.

(8) Het stramien is steeds identiek: na een scène waarin stevast een vrouwelijk slachtoffer wordt gepijnigd, vernederd en vaak vermoord, gaan we terug in de tijd en komen er vier à vijf verschillende meisjes aan het woord – soms via vlogs, dagboekfragmenten, app- of e-mailberichten. Ze zijn typetjes en hebben stevast één ding gemeen: het zijn altijd witte meisjes met lang, los haar. De meisjes lijken geen enkele inhoud of substantie te hebben. De personages veroordelen elkaar op hoe ze eruitzien, en wat ze eten en drinken.

(9) Seks is vrijwel altijd ongewenst en gewelddadig in deze teksten, maar de lezer krijgt geen ruimte om dat kritisch te beschouwen, omdat die meekijkt met daders in lang uitgesponnen geweldsscènes. Verkrachting en moord worden als haast onvermijdelijk lot voor jonge vrouwen gepresenteerd: als ze in het donker door het park fietsen, maar soms ook als ze in hun eigen slaapkamer zijn. Het hyperrealisme met herkenbare school- en plaatsnamen maakt het nog angstaanjager. De shortlist van dit jaar bestond uit drie jeugdthrillers die qua opbouw en verhaalinhouw sprekend op de boeken van Wallis de Vries lijken. Succes is blijkbaar besmettelijk.

(10) Met zulke lelijke teksten kweek je geen mooie lezers. Jonge lezers

lezen vooral beleven en herkennend. Wat ze lezen, nemen ze letterlijk omdat hun literaire competenties nog niet zijn ontwikkeld. In het lesmateriaal van de Jonge Jury worden deze competenties ook niet aangesproken.

(11) Waarom wordt dit geld, afkomstig van Stichting Lezen en het Letterenfonds, niet besteed aan de promotie van echte jeugdliteratuur in de klas? Verhalen kunnen je leren hoe je betekenis kunt geven aan de wereld. Hoe je gevoelens, relaties, maar ook maatschappelijke verhoudingen kunt begrijpen en hoe je er taal voor kunt vinden. Ze bieden de sleutel tot een volwassen, ethische houding.

(12) Kwalitatieve jeugdliteratuur geeft de verbeelding van jonge mensen de ruimte om nieuwe en andere perspectieven en samenlevingsvormen te verkennen. Door identificatie met steeds nieuwe personages kunnen jonge lezers hun persoonlijkheid vormen, hun opvattingen toetsen. Literatuur draagt bij aan empathie en aan burgerschap.

(13) Dat in het Nederlandse onderwijs op de basisschool en in het voortgezet onderwijs het lezen van onze internationaal geprezen jeugdliteratuur, denk aan Anna Woltz, Simon van der Geest, Martha Heesen of Bart Moeyaert, niet verplicht is, en dat er geen eisen worden gesteld aan de kwaliteit van wat er op school wordt gelezen, is een vorm van ernstige en structurele verwaarlozing. Laten we in het open handen zijnde nieuwe curriculum voor het vak Nederlands²⁾ het vrijblijvende begrip 'fictie' vervangen door 'jeugdliteratuur'.

(14) Tot het zover is, kunnen de organisatoren van de Jonge Jury het

alvast over een andere boeg gooien.
Een shortlist die wordt opgesteld
door specialisten lijkt ons de

eenvoudigste oplossing. 'Als ze maar
175 lezen' is geen excus voor pulp.

*naar: Yra van Dijk en Marie-José Klaver
uit: de Volkskrant, 6 juni 2021*

Yra van Dijk is gasthoogleraar bij instituut LUCAS van de Universiteit Leiden. Marie-José Klaver is vakdidacticus en docent Nederlands in het voortgezet onderwijs.

- noot 1 De biografie *Kieft* portretteert de voormalige Nederlandse profvoetballer Wim Kieft; veel aandacht gaat erin uit naar diens alcohol- en drugsverslaving. *Kieft* was in 2014 het bestverkochte boek in Nederland.
- noot 2 Het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen bereidde tijdens de publicatie van dit artikel een onderwijsherziening voor van (onder meer) het schoolvak Nederlands.

Reacties op tekst 1

Tekstfragmenten 1 tot en met 4 zijn reacties op tekst 1. Ze verschenen in het dagblad de Volkskrant en op Neerlandistiek, een online tijdschrift voor de Nederlandse taal-, letterkunde en taalbeheersing.

tekstfragment 1

(1) Van Dijk en Klaver stellen dat er wat hen betreft voor sommige boeken geen plaats mag zijn in het onderwijs, omdat ze in hun ogen niet bijdragen aan de literaire ontwikkeling en bovendien een schadelijk effect zouden hebben. Wij zien dat anders: deze boeken zijn voor veel kinderen de (enige) motivatie 5 om een boek op te pakken. Het is kortom de eerste toegang, het begin van iets moois.

(2) En hoewel boeken in de klas en ook de Jonge Jury zelf wel degelijk kritisch bekeken mogen worden, kan het niet de bedoeling zijn dat we een bepaalde groep boeken en auteurs, en daarmee ook de jonge lezers die deze boeken 10 waarderen, categoraal afwijzen.

naar: Gerlien van Dalen en Giel van Strien

uit: de Volkskrant, 11 juni 2021

Gerlien van Dalen is directeur-bestuurder van Stichting Lezen.

Giel van Strien is directeur van Passionate Bulkboek, een organisatie voor de stimulering van de Nederlandse taal en literatuur bij jongeren.

tekstfragment 2

(1) Persoonlijk vind ik het ook jammer dat thrillers steevast hoog eindigen. En ik ben het absoluut met u eens dat het schadelijk is om seksueel geweld zo vaak in te zetten, puur als plotwending. Dat de beschreven vrouwelijke hoofdpersonages pieperige slachtoffertjes zijn (of maken ze, ik noem maar iets 5 geeks, een karakterontwikkeling door?).

(2) Maar laten we niet vergeten dat er in ‘echte’ literatuur ook schadelijke personen of ideeën voorkomen. Van mijn literaire kennismaking op het vwo herinner ik me vooral de smerige seksscènes van Ronald Giphart en Jan Wolkers. Vind ik persoonlijk even schadelijk als die ‘pulp’ waar u het nu over 10 heeft. Omdat ik de vrijheid van jongeren waardeer, accepteer ik ook dat vooral thrillers de shortlist halen. Loslaten, noemen ze dat.

(3) Wat ik niet begrijp en nooit heb begrepen, is wat er zo verkeerd is aan leesplezier. Waarom er een elitaire minderheid is, die vindt dat we altijd neerbuigend moeten doen over Young Adult-boeken voor jongeren (en 15 feelgood-romans voor volwassenen, trouwens). Die vindt dat jongeren geen eigen keuzen mogen of kunnen maken.

naar: Carlie van Tongeren

uit: de Volkskrant, 8 juni 2021

Carlie van Tongeren is auteur van jeugdliteratuur. Ze is twee keer genomineerd voor de Jonge Jury.

tekstfragment 3

- (1) In hun reactie op de kritiek van Van Dijk en Klaver stellen Gerlien van Dalen (Stichting Lezen) en Giel van Strien (Passionate Bulkboek) dat de bekritiseerde schrijvers “de onderwerpen die in hun boeken voorkomen (geweld, ongewenste seks, racisme) juist aan de kaak willen stellen en bespreekbaar willen maken bij de groep die het aangaat: de jeugd zelf”. Je kunt je echter afvragen hoe goed ze daarin slagen, als hun boeken zelf de stereotypen reproduceren die ze blijkbaar proberen te bestrijden. Belangrijker nog is dat dit soort onderwerpen pas echt bespreekbaar wordt onder leiding van een docent die de discussie aan de hand van gerichte leesvragen in goede banen kan leiden.
- (2) Over die didactische kant gaat het in de commotie rond het artikel van Van Dijk en Klaver nauwelijks, terwijl op het vlak van representatie en stereotypie het Nederlandse literatuuronderwijs juist een grote slag heeft te maken. Neem Tim Krabbés schoolklassieker *Het gouden ei* (1984), al decennia koploper op de lijst met meest gelezen boeken in het voortgezet onderwijs. Menig docent Nederlands kan de novelle inmiddels niet meer zien, maar gestuwd door de populariteit van het boek in de ranglijstjes, nemen leerlingen het keer op keer ter hand.
- (3) En wat lezen ze dan? (...) Dat het vrouwelijke hoofdpersonage Saskia Ehlvest zich vooral inlaat met breien, make-up, de *Marie Claire* en stofzuigen.

naar: Jeroen Dera

uit: de Volkskrant, 23 juni 2021

Jeroen Dera is docent Nederlandse Letterkunde aan de Radboud Universiteit Nijmegen.

tekstfragment 4

- Deze mensen zijn in de war. Ze denken dat neerlandistiek een soort maatschappijleer is, of dat de neerlandistiek de maatschappijleer moet verdringen om het nut nog extra te bewijzen voor de mannen in de blauwe pakken, voor wie zij werkelijk onophoudend dansjes uitvoeren. Boeken bespreken vanuit maatschappelijk-wenselijk oogmerk doe je bij maatschappijleer. Bij neerlandistiek gaat het om literaire onderwerpen. Was dit dan genoeg aanzet tot dat goede literaire gesprek? Gunnen jullie de leraren maatschappijleer nog hun vakgebied? Of moeten de economen ook voortaan voor hun baan vrezen?

naar: maanantai

uit: Neerlandistiek, 24 juni 2021

Maanantai is een pseudoniem van Martijn Benders, dichter en publicist.

Tekst 2 Toverberg

(1) De eerste ochtend zitten ze nog samen aan tafel, de moeder en haar puberzoon. De jongen lang en bleek, moedervlekken op zijn wangen en in zijn hals, onhandig onderuitgezakt (dat is zijn opdracht, de onuitgesproken opdracht van alle puberjongens ter wereld). De moeder: opeengeklemde kaken, gezicht dat lijkt te zijn samengedrukt tussen een lakenpers, uitgestreken maar gepijnigd in het proces. Geen van de twee doet de minste poging contact te maken, integendeel: ze lijken allebei intensief bezig de ander mentaal uit te wissen.

(2) Op de tweede ochtend komt eerst de moeder de ontbijtaal binnen. Met hetzelfde gezicht eet ze een sneetje brood met kaas. Pas wanneer ze weg is, betreedt haar zoon de zaal om in hoog tempo twee croissants met Nutella weg te werken. Hoe ze de rest van de dagen doorbrengen, is een raadsel, maar vanaf die ochtend ontbijten ze apart.

(3) Naarmate de dagen verstrijken, wordt het veld van verbittering rond de moeder steeds groter. De manier waarop ze haar boterham met kaas eet, lijkt op een gevecht, de manier waarop ze haar telefoon oppakt en een bericht intoetst op een regelrechte oorlog. Dat ze in een akelige scheiding ligt of er net eentje achter de rug heeft, lijkt me evident. Het is een vorm van ongeluk die iedereen er ongeveer hetzelfde doet uitzien: grauw, de trekken rond de mond versteend. De tafeltjes rond het hare blijven leeg. Verbittering is niet erg aantrekkelijk, en bovendien lijkt de kans niet onaanzienlijk dat ze uithaalt naar iedereen die het waagt haar veld te betreden.

(4) Het is heerlijk gluren, in de ontbijtaal boven op de berg. Niemand is geharnast door de dag, haren zijn ongekamd, ogen onopgemaakt. Van privacy is geen sprake in het koude ochtendlicht dat door de majestueuze ramen binnen schijnt. Chronische vermoeidheid maakt zich kenbaar in onwakkere gelaatstrekkken van jonge ouders, relationele spanningen komen tot uiting in de manier waarop een broodje wordt besmeerd met boter.

(5) Vroeger namen de gasten tbc¹⁾ mee naar boven, nu gewoon de aaneenschakeling van fortuinlijke en minder fortuinlijke wendingen waaruit hedendaagse bevorrechte levens bestaan. In plaats van maanden of zelfs jaren verblijft men ten hoogste nog een week op de berg. Waar de sanatoriumpatiënten van weleer haast ten onder gingen aan de uitgestrekte verveling van het kuren, is de hedendaagse vakantieganger vooral bang niet efficiënt genoeg om te gaan met zijn vakantietijd. Er moet genoeg geskied worden om de dure skipas te verantwoorden, genoeg in de zon gezeten in de kiertjes tussen de sneeuwbuien, genoeg geslapen om tot rust te komen. Ontspanning is een plicht die niet erg veel verschilt van de plichten in de wereld beneden, al zal iedereen bij thuiskomst menen dat een week lang alles anders was.

(6) Op de paal van de stoeltjeslift hangt een bord met de tekst: 'Een slechte dag skiën is nog altijd beter dan een goede dag op kantoor'. Waarvoor het bord adverteert, weet ik niet: iedereen die het leest, bevindt zich op de piste en overduidelijk niet

op een kantoor. Misschien is het er
90 slechts om mensen eraan te herinneren dat ze de juiste keuze hebben gemaakt, de frisse buitenlucht hebben verkozen boven de vervuilde tweedehandslucht van hun grote of
95 middelgrote stad. Hier zijn is in elk geval niet dáár zijn. De daaropvolgende palen zijn behangen met advertenties van Swissair, voor vluchten naar Tampa en Orlando.
100 Wie genoeg heeft van de sneeuw, kan altijd nog naar de zon.

(7) Tussen ons hotel en het andere voormalige sanatorium aan de voet van de berg loopt een kronkelend
105 pad dat is vernoemd naar Thomas Mann. Terwijl zijn vrouw moest kuren, deed hij inspiratie op voor zijn grote roman.²⁾ Langs de route zijn plakkaten te vinden met citaten. ‘Zum
110 Leben gibt es zwei Wege’, zegt Hans Castorp tegen Madame Chauchat. ‘Der eine ist der gewöhnliche, direkte und brave. Der andere ist schlimm, er

führt über den Tod, und das ist der geniale Weg!’³⁾
115 (8) Dat kan eigenlijk niet meer hè, zegt mijn reisgenoot met spijt in zijn stem, zo onbeschaamd praten over genialiteit. Ik vraag me vooral af of
120 de directe en brave weg en het smalle pad langs de dood wel twee verschillende wegen zijn, en wie bepaalt wat braaf is en wat heldhaftig.
(9) In de roodverlichte hotelbar speelt
125 een pianiste in galajurk iedere avond versnelde versies van *My heart will go on* en *The greatest love of all*⁴⁾ voor een handjevol hotelgasten. Op de laatste avond zie ik de moeder en
130 de zoon op een bank in de hoek. Ze praten nog altijd niet met elkaar, maar ze leunen achterover en staren met iets wat lijkt op tevredenheid naar de donkere bergtoppen in de
135 verte, waar bewegende lichtpuntjes de wagens aanduiden die de pistes prepareren voor een nieuwe dag.

naar: Niña Weijers

uit: *De Groene Amsterdammer*, 19 februari 2020

Niña Weijers is auteur van romans en essays.

noot 1 Tbc is een afkorting van tuberculose, een bacteriële infectieziekte van de longen waar tot aan de Tweede Wereldoorlog geen medicijn voor was. Rijke tbc-patiënten verbleven soms wel jaren in hoog in de bergen gelegen sanatoriums, vanwege de rust en schone lucht aldaar.

noot 2 Bedoeld wordt de roman *De toverberg* (1924) van de Duitse schrijver Thomas Mann (1875-1955). Deze gaat over Hans Castorp, die op bezoek gaat in een sanatorium in het Zwitserse Davos en daar verliefd wordt op een jonge Russin, Claudia Chauchat. Zijn bezoek duurt echter niet drie weken, zoals gepland, maar zeven jaar.

noot 3 Vertaling: ‘Er zijn twee wegen naar het leven; de ene is de gebruikelijke, directe en brave weg. De andere is hachelijk, hij loopt via de dood, en dat is de geniale weg!'

noot 4 Dit zijn titels van populaire liefdesliedjes.

Onderzoek naar de waardering van *De engelenmaker*

bron 1

Een horrorverhaal uit naam der wetenschap

door Marcia, 16 januari 2018

(1) In *De engelenmaker* keert dokter Victor Hoppe na twintig jaar afwezigheid terug naar zijn geboortedorp Wolfheim, een dorpje op de grens tussen Nederland, België en Duitsland. De dokter is niet alleen, maar arriveert met drie pasgeboren kinderen. De dorpsgenoten kijken de dokter met de nek aan.

- 5 Waar is de moeder van de kinderen en wat is er aan de hand met deze bijzondere drieling? De geruchten gaan dat de drieling Gabriël, Michaël en Rafaël ernstig ziek is, maar er blijkt meer aan de hand te zijn; niet alleen met de kinderen, maar ook met de dokter zelf. *De engelenmaker* van Stefan Brijs is een boek zoals je nog nooit gelezen hebt – en daarna ook nooit meer zult 10 lezen, tenzij je weer van voren af aan begint. Het verhaal zit tot in de puntjes goed in elkaar, leest als een film en zet je aan het denken over de grens tussen wetenschap en religie, alsook de grens tussen realiteit en fictie. Geniaal van begin tot eind.

(2) Het verhaal wordt gekenmerkt door een sobere schrijfstijl, die tegelijkertijd

- 15 heel beeldend is. Als je het boek leest, zie je als het ware een film in je hoofd. Een echte verfilming zit er helaas niet in, al was hier meerdere keren sprake van. Maar, zoals Stefan Brijs in alle bescheidenheid al aangaf op de boekenbeurs, het boek zit zo geniaal in elkaar dat gebleken is dat een verfilming onmogelijk is. Hoewel het verhaal veel wetenschappelijke termen bevat, is het 20 echter nergens droog of saai. Brijs weet wetenschap op zo'n manier te presenteren dat het aanvoelt als een spannend horrorverhaal. Je wilt weten wat er met de kinderen aan de hand is en wat Victor Hoppe bezield heeft om dit alles te doen. (...)

- 25 **Creepy horrorverhaal in de naam der wetenschap ★★★★☆**

naar: *Marcia van der Zwan*

uit: *hebban.nl*

Marcia van der Zwan is als marketeer werkzaam bij een Vlaamse uitgever en beheert onder meer een boekenblog. Hebban.nl is een populaire boekensite en lezerscommunity voor Nederland en Vlaanderen, waarop lezers eigen recensies kunnen plaatsen.

bron 2

(reactie 1) "Het was echt een heel gaaf boek. Er zat meer medische wetenschap in dan ik in eerste instantie dacht. Dat was wel heel leuk. Verder werd er heel veel contact naar God gelegd, dat zegt me verder echt totaal niks, maar het was wel interessant deze keer."

- 5 Jouk, 5 havo, op: scholieren.com

(reactie 2) "Je ziet alles vanuit diverse oogpunten waardoor je je eigen mening over de situatie kan scheppen. Het is wel een dikke roman maar het leest fijn waardoor de dikte alleen maar voordelig is."

- 10 Wida, 5 vwo, op: scholieren.com

naar: jeugdbibliotheek.nl/12-18-jaar/lezen-voor-de-lijst

bron 3

Waarderingsgeschiedenis

(1) De meeste recensenten zijn zonder meer enthousiast over *De engelenmaker*. Zij prijzen Brijs als een bekwaam verhalenverteller die in staat is sympathie te wekken voor een griezel. Ook bewonderen zij zijn roman om de hechte compositie, de sobere en doeltreffende stijl en de spanning. (...)

- 5 (2) Binnen de dagbladpers toont alleen Bert Bultinck zich in *De Morgen* onvoorwaardelijk negatief. Door de vooraankondiging dat *De engelenmaker* de eerste Nederlandse roman over klonen is, kan het verhaal hem niet meer verrassen. En ook Hoppes uiteindelijke zelfkruisiging heeft hij zien aankomen vanwege een te dik aangezette Jezusvergelijking. Hierbij komt een te grote 10 uitleverigheid en proza dat in stilistisch opzicht "niet meer dan netjes, en zowat nergens briljant" is.

(3) Twee andere negatieve reacties zijn te vinden in de tijdschriften *Liter*, dat de literatuur vanuit christelijke invalshoek beziet, en *Dietsche Warande & Belfort*. In het eerste blad typeert Gerda van de Haar *De engelenmaker* als 15 niet meer dan een literaire thriller, wel spannend en knap verteld, maar weinig verrassend en in een stijl waaraan niet veel te beleven valt. Haar grootste kritiek betreft het thema van de klonen, dat uitgemolken zou zijn en door de auteur in ethisch opzicht veel te oppervlakkig behandeld wordt. Ook het interpretatiespel met de Bijbel gaat in haar ogen nergens over. (...)

naar: *Nora van Laar*

uit: dbnl.org

Nora van Laar is letterkundige en schrijft schrijversportretten en analyses van literaire werken. De Digitale Bibliotheek voor de Nederlandse Letteren (DBNL) is een digitale collectie van teksten uit de Nederlandse letterkunde en taalkunde en komt voort uit een samenwerking tussen de Taalunie, de Vlaamse Erfgoedbibliotheken en de Koninklijke Bibliotheek.

bron 4

Het kind als beter exemplaar van jezelf

(1) (...) Stefan Brijs wil maar zeggen dat lezers van alles in een verhaal kunnen vinden. Zelfs dingen die de schrijver volstrekt onbekend zijn. Brijs vindt het geen enkel probleem als lezers verwantschappen zien tussen zijn werk en allerlei andere verhalen. "Het is onmogelijk om nu nog een verhaal te schrijven dat geen raakvlak heeft met een ander verhaal. Alles is al geschreven. Alle verhalen over de grote gevoelens, die sinds de Griekse tragedies worden behandeld – liefde, haat, trouw, ontrouw, jaloezie, macht, ambitie – zijn al van alle kanten belicht. Toch blijft het zinvol om erover te schrijven. De dramatiek is bekend, maar hoe kom je tot die dramatiek! Het hoe, daar herken je een goede schrijver aan."

(2) De Belg Brijs schreef met *De engelenmaker* een prachtig, fascinerend verhaal dat veel lijkt op het verhaal dat bijna tweehonderd jaar eerder door de Engelse Mary Shelley werd geschreven: een man probeert een levend wezen te creëren en wordt geconfronteerd met de griezelige gevolgen. Terwijl Shelleys Frankenstein een eng monster ter wereld brengt, kloont de Victor Hoppe van Brijs drie kindertjes die zijn evenbeeld zijn, met rood haar en hazenlip. Hoppe is geobsedeerd door de wens om God te kunnen evenaren en de macht te krijgen over het scheppen van leven. Sterker nog, hij wil God verslaan, "het nakijken geven", door de fouten uit het menselijk lichaam weg te werken.

naar: Sandra Kooke
uit: Trouw, 17 augustus 2006

Sandra Kooke is als kunstredacteur werkzaam bij dagblad Trouw.

*De teksten die voor dit examen gebruikt zijn, zijn bewerkt om ze geschikt te maken voor het examen. Dit is gebeurd met respect voor de opvattingen van de auteur(s). Wie kennis wil nemen van de oorspronkelijke tekst(en), raadplege de vermelde bronnen.
Het College voor Toetsen en Examens is verantwoordelijk voor vorm en inhoud van dit examen.*